

СИБИН МАЙНАЛОВСКИ ТРИНАДЕСЕТАТА ГЛАВА

Част 6 от „Кръчма „Зелената котка““

chitanka.info

Събудих се от звука на камък, който стърже върху камък. Отначало не можах да осъзная откъде се разнася сухото търкане, но после польхът, който разбута застоялия въздух, заобикалящ ме от незнайно колко столетия, освежи паметта ми. Бях в гробница. Следователно, това бе звукът от отместваща се надгробна плоча. Странно. За последен път чух това стържене преди около хиляда-две хиляди години, когато десетина търсачи на силни усещания бяха решили да опитат късмета си и да ме възкресят. Но пък ако помня какво се случи с тях... В крайна сметка, ничия памет не е безгрешна — дори ако се казваш Абдул ал-Хазред.

Така. Напредвахме. Вече дори си спомних името си. Браво на мен. Другото засега не ме интересуваше. Важно беше да разбере единствено на кого, Мракът го взел, бях потрябвал по никое време.

Все още не бях отворил очи. Страхувах се, че ако го направя, сухата кожа на клепачите ми ще се разпилее по бузите ми като прастар пергамент. А и не знаех дали идиотът, който отместваше надгробната ми плоча, не е донесъл със себе си отвратителния привкус на светлина — светлината, която за едно Дете на Мрака като мен бе по-омразна и от Божия целувка. Отлепих бавно устни и изрекох:

— Ако си донесъл със себе си факла или нещо друго, би ли го изгасил, ако обичаш?

Учудих се на гласа си още с първата прозвучала нотка. Приличаше на звука от разравяне на купчина чакъл в празно ехтящо пространство. Устата ми саса се разтегна в усмивка, която обаче се стопи, щом чух гласа отсреща:

— Спокойно, Гарване. Мракът е и моя съдба.

Изпсувах наум. От всички неканени гости, които очаквах да видя пред себе си, името на Тери Сторн бе последно в списъка ми.

— Тери... Доста време мина от последната ни среща...

— Така е, учителю.

— Предполагам, имаш достатъчно убедителна причина да използваш това, на което самият аз съм те учил, и да връщаш от смъртта един пенсионер.

— Приеми, че просто съм те събудил от доста продължителна и досадна старческа дрямка.

— Не че не си прав донякъде, но това е друг въпрос. Само не ми казвай, ако обичаш, че си дошъл за книгата.

— Така е, Гарване. След като друидите от Светлото Братство изгориха последния 666-ти препис на „Некрономикон“, единственият останал екземпляр би трябвало да е у теб.

— Да, вярно. Но какво те кара да мислиш, че ще ти го дам? Мисли бързо, младежо. Търпението ми не е безгранично и ти много добре знаеш това.

— В момента това въобще не ме интересува, Гарване.

— Нима искаш да кажеш, че ще се изправиш срещу мене, ученико?

— Нямам намерение, учителю. Не съм дошъл за свада, а за разговор... молба... може би съвет...

— За какво ти е книгата ми? И без това вече знаеш много повече от който и да е друг Тъмен Маг.

— Повярвай ми... трябва ми и то много.

Изгледах го втренчено. В гласа му прозвучаха нотки, каквито не бях чувал досега. За хилядолетията познанство с него бях ставал свидетел на какво ли не — на ярост, раздражение, безразличие... но тъга у Тери Сторн???

Огледах го още веднъж от глава до пети. Беше все същият както преди вече близо четири хиляди години, когато дойде в къщата ми, за да се изучи на Тъмното Изкуство. Беше твърдо решен да стане най-добрият... и, в името на Мрака, успя. В началото никой не го приемаше насериозно — отчасти поради факта, че е ученик на Лудия Арабин (в крайна сметка никога не бях бил популярен...), отчасти поради вроденото недоверие и в някои случаи дори омраза към малефицистиката и некроманията, отчасти поради твърдото му решение да запази младежката си външност. Последното като че ли разгневи най-много мухлясалите мозъци на колегите му, според които ако един Маг не изглежда стар като света, изкуството му не струва и пет пари. Въобще Тери с външния си вид нарушаваше най-малко две трети от всички магьоснически традиции. Вместо обичайния бял плащ или черна роба, препасана с въже (каквито бяха каноните) той винаги носеше черни кожени якета или дълги черти палта. Косата му — все още гарвановочерна — бе доста дълга и препасана отзад на тила със сребърна халка. Никога не носеше жезъл или други глезотии, но за сметка на това не сваляше от ръката си станалия вече легендарен пръстен с изрязаната от цял аметист пентаграма. Да, хлапето

определено имаше собствен стил — както във външния си вид, така и в изкуството си...

— Усещам нещо странно в гласа ти, ученико.

— Никога не съм можел да скрия нищо от теб, Гарване.

— Случило ли се е нещо?

Той се поколеба. Това също бе нещо ново — досега не го бях чувал да забавя отговорите си дори със секунда.

— Трябва ми Тринадесетата глава, учителю.

Сега пък аз млъкнах объркан. 13-та глава на моя труд бе финалната, най-дълго мислената и проверявана от мен. Това бе апотеозът на „Некрономикон“ и на Тъмното Изкуство въобще, нещо, което дори и най-закоравелите Тъмни Магове не бяха докосвали. Никой досега дори не бе разтварял страниците на 13-ата глава. В нея бях описал финалните стъпки, които магът трябваше да извърши, преди да се отдаде изцяло и безвъзвратно на Мрака. Там бях изброил всички начини да изтръгнеш от мозъка, плътта и душата си онова, което ни прави хора и същевременно ни лишава от пълния потенциал на магията — лигавите човешки чувства: любов, състрадание, милост...

— Май не те чух добре, ученико? — проговорих след близо пет минути мълчание.

— Напротив, Гарване. Искам 13-ата глава.

— Знаеш, че е опасно. Никой освен мен не е извършвал това... а и не съм съвсем сигурен дали успехът ми не се дължеше на чист късмет.

— Това няма значение, учителю. Или и аз ще умра, или ще бъда погълнат от Мрака... И в двата случая печеля по-добър от сегашния си живот. Мислех, че вече съм постигнал всичко, но явно не е така. Искам да се отърва от чувствата си.

— Досега не бях забелязвал да ти пречат.

— Отскоро започнаха, Гарване. Хиляди години прекарах в лутане по всички светове... търсех жена, на която да дам онова в мен, което за целия ми живот стана огромно и сега дори заплашва да ме взриви отвътре като напор на прекалено задържана зад тясна язовирна стена вода... Да, намерих много жени, които заслужаваха да бъдат обичани истински — така, както само аз мога. Сред тях имаше и такива, които не се плашеха от обема на любовта ми подобно на

свикналите на приятелско харесване, и сексуално привличане от страна на незрели хлапета. Да, Гарване, имаше и истински жени, а не просто ненужно натрупване на мастна тъкан около вагината. Малко бяха, но ги имаше. Но тук дойде другият проблем, учителю. Аз съм почти на 8000 години. Знам, че не ми личи, дори глупавите жени не го забелязват отначало... но после...

Видях как юмруците му се свиват, в очите му се появи опасен блясък, а челюстите му бяха здраво стиснати.

— Какво значение, в името на Мрака, има на колко години съм в действителност, след като по външен вид и по дух съм млад??? Какво трябва да стане, за да поумнеят жените? Защо дори аз, с цялото си магическо изкуство, не мога да променя това??? — Всеки следващ въпрос се процеждаше с усилие през стиснатите му зъби и излизаше навън като експлозия от жлъч.

— Успокой се.

— Не мога, учителю. Трябва ми 13-ата глава!!! Трябва ми...

— Успокой се. Ще ти дам книгата.

Извърнах поглед към пода на гробницата. Следвайки движението на очите ми, един от камъните се разклати и се измъкна с отвратителното скърцане на гнил зъб. Под него имаше дебел том, подвързан с истинска драконова кожа. Трудът на живота ми. „Некрономикон“ — алфата и бетата на Тъмното Изкуство. Не някой от вече отдавна изгорените 666 преписа — оригиналът, написан от моята ръка. Някъде вътре из него сигурно все още имаше кървави петна по страниците: кръвта на онези, които се бяха опитвали да го откраднат от мен... и бяха загинали от неописуемо грозна смърт, за която дори и аз предпочитал да не мисля.

Видях как очите на Тери припламнаха.

— Вземи го, ученико. Смятай това за подарък към най-способния от последователите ми. За теб е.

Бавно, много бавно, той се наведе и измъкна от дупката моето любимо творение.

— А сега, ако ми позволиш, възнамерявам да заспя отново. Или да умра отново, ако така предпочиташ. Знаеш, че винаги си добре дошъл тук... така че наистина ще се радвам да те видя отново тук след време... и то невредим, да подчертая. Внимавай, Тери, и късмет.

Последното нещо, което видяха затварящите ми се очи, бе изуменият поглед на Тери. Досега никога не го бях наричал по име. По този начин признавах, че е равен по сила на мен, че вече не сме учител и ученик, а двама равнопоставени Магове... последните истински Тъмни в историята на магията.

И, в името на Мрака, той наистина си го заслужаваше.

Искрено се надявах, че ще го видя отново.

©, 2003, *Сибин Майналовски*   Малко информация след края на разказа:

Понеже много хора вече започнаха да ме питат кой, по дяволите, е Абдул ал-Хазред, какво е „Некрономикон“ и откъде ми е хрумнала подобна дивотия, пояснявам: Лудият Арабин и творението му „Некрономикон“ са измислени от гениалния, но умрял в мизерия автор Хауърд Филип Лъвкрафт. Действието на някои от неговите разкази се развива в също така измисления град Инсмут (Insmouth) — сигурен съм, че почитателите на ъндърграунд-сцената в България и най-вече „Бездната тийм“ веднага ще се сетят откъде им е познато това име... :))) Въпреки че Абдул ал-Хазред е измислен герой, в библиотеките по цял свят и досега има хора, които търсят „Некрономикон“.

Що се отнася до това, дали имам угризения на съвестта за това, че използвам тези имена в мои разкази, искам да споделя, че доста хора преди мен вече са го правили. Справка — Стивън Кинг, който в не един от разказите си говори за „Некрономикон“... :)))

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.